

Scénář

Antonín Schönherr se narodil 2. června roku 1951. Životní příběh pana Schönherra se odehrává na pozadí zlomových událostí. Své dětství prožil v Praze, kde chodil do školy. Jeho otec mu vysvětloval, jak se události v minulosti děly.

My jsme třeba vůbec nevěděli, že Američani osvobodili Českou republiku. To prostě jsme nevěděli. Furt se říkalo Rusové, Rusové.

Jaké to bylo za komunistů?

Das ist hrůza. Jak říkáme my Němci. Nebylo to nic příjemného.

V době Pražského jara bylo panu Schönherru 17 let. Přípravoval se na své budoucí povolání.

Rád na toto období vzpomíná, protože se lidé k sobě chovali přátelsky a byli si nápomocní.

Lidi teda drželi při sobě. Už nikdy, si myslím, ani teď po revoluci nedrželi tolik, jako když přišli Rusové.

Pan Schönherr nebyl na vojně. Místo vojenské služby pracoval v uranových dolech.

Já když jsem dělal v uranovejch dolech, přišel za mnou předák. A řekl: „Hele tady mi to podepiš. Vstoupíš do svazu SČSP.“

Já tam nechci vstoupit. A on říká: „Já se tě ale na nic neptám.“

Ve všech továrnách a obchodech, kde pan Schönherr pracoval, se vedoucí funkcionáři snažili své zaměstnance přesvědčit, aby veřejně podporovali komunistickou stranu.

Nástěnky se dělaly. Když bylo nějaký výročí. A když jsme to nedělaly, tak nám strhli peníze, a když jsme to dělali, tak nám ty přidali.

Život v Praze se panu Schönherru líbil. Lidé se znali.

Byly takový vývěsní tabule. Takový skříňky, tam se vyvěšovali lidi, kteří nezaplatili činži.

Napsal se seznam: Novák, tenhle, tenhle, tenhle. Třikrát do měsíce ráno: bum. Někdo do toho hodil šutr a strhl to.

Oni to dělali dobře, jak tam byl ten seznam, tak i když člověk zaplatil, tak oni tě přeškrtili, ale tak, aby každý viděl, že jsi tam byla zapsaná.

Když se na konci 80. let hroutil komunistický režim. Nastalo období větších či menších zmatků.

My jsme vůbec nevěděli, že nějaký Havel existuje nebo Kohout, že existuje. Jo, to prostě ty komunisti, tak zařízli, že to prostě nešlo vůbec ven.